

DOPIŠ PRO TEBE

DOBRODRUŽSTVÍ NA ŠIRÉM MOŘI...

18/77

Kdyby to nebyl pravdivý příběh, musel by se vymyslet. Hodí se do života každého z nás. Velitel letadla Harald Dixon vypravuje:

» *Když letadlo narazilo na mořskou hladinu, ozval se zvuk, jako by do vody udeřil rukou obr. Voda, která vytryskla, pokryla sklo, takže jsem vůbec nic neviděl.* «

Letadlu došly pohonné látky a muselo se snést na hladinu Tichého oceánu. Na gumovém člunu, dlouhém 2,40 m a 1,20 m širokém se zachránili tři muži: Harald Dixon, Gene Aldrich a Tony Pastula.

» *To bylo všechno, co nám zbylo: píšťalka, zrcátko, kleště – v kapse na nářadí v člunu. Druhé kleště, které jsem měl v kapse, se zlomily při prvním použití. Gen měl kapesní nůž, plechovku s lepidlem, soupravu na šití – a Pastula zachránil pistolí, munici na trojí nabití, dvě nafukovací vesty; a každý měl na sobě jedny šaty.* «

To bylo všechno. Tak musili žít, zápasit o holý život, proti únavě, hladu a žízni, proti moři a bouři, stlačeni v maličkém prostoru.

» Každá vlnka, která udeřila na dno naší gumové bublinky, nazývané záchranným člunem, udeřila prudce na ramena a týl muže ležícího na dně člunu. Hlad, žízeň, nedostatek spánku – to nám drásalo nervy. Ale museli jsme se ovládat – a tak jsme se ze všech sil snažili přemáhat svou podrážděnost. Přiznám se, ke konci plavby jsem přece jen sebevládu ztratil. Byl jsem nejstarší a nejzkušenější a přece mě rozčillovalo, že nemám nic, čím bych po nich mohl hodit.

První dva dny a noci jsme mluvili skoro jen o jídle. Kůži jsme měli rozbolavělou, pražilo na ni slunce a polévala ji slaná voda. Připadali jsme si jako opékaná a podlévaná drůbež na pekáči. Pět dní jsme neměli nic do úst, šlachy nám pomalu na kostech vysychaly. Hoši, ‘pravil jsem a snažil jsem se, aby to znělo pevně a budilo to důvěru, ‘musíme se dostat na jihozápad. Buď nás najdou nebo se dostaneme k nějakému ostrůvku. Není to maličkost, ale mohlo by to být ještě horší. Budeme-li držet spolu, probijeme se!’ Podali jsme si ruce a trochu se nám ulevilo. Odpoledne na nás zase padla tíseň a seděli jsme docela potichu. Tehdy Gene navrhl: ‘CO KDYBYCHOM SE POMODLILI?’ Nedíval se nám při tom do očí. Pak jsme o tom hovořili. Všichni jsme byli nábožensky vychováni, ale během let jsme se náboženství odcizili. Já sám už dávno nebyl v kostele, jen jsem se několikrát zúčastnil mše na lodi, kdykoliv jsem měl volno a když jsem nešel na pevninu. Shodli jsem se, že malá modlitba nám nemůže škodit.

A tak jsme na té naší malé rozpálené párně sklonili hlavy pod prudkým tropickým sluncem a každý z nás zamumlal rozpačité několik slov – co nás právě napadlo. Prosili jsme Boha, aby žehnal našim milým doma, měli jsme o ně větší starost než o sebe, a aby nám dal aspoň pár kapek deště. «

V noci skutečně začalo pršet. Konečně se mohli napít, spláchnout z kůže sůl a podařilo se jim zachytnout něco z tropického lijáku i do šatů, které roztáhli na dně.

Pak je začal trápit hlad; jakoby se jim ve vnitřnostech rýpaly žhavé drápy. Kolem byly spousty ryb, i žraloci, a osmého dne dostal Gene nápad, že by mohli jednoho žraloka zabít. Podařilo se jim to, vždyť měli pistoli. Jedli syrové žraločí maso. Z vody si vylovili také kokosový ořech. Posbírali mušle z kmene stromu,

který plul kolem nich. Vypočítali si, že k nejbližšímu ostrovu je asi tak daleko, jako z Paříže do Berlína.

» Po prvním večeru jsme měli pobožnost každý večer. Bylo nám útěchou, že jsme v tom prázdném nekonečnu mohli naložit své břemeno na někoho většího. Společná modlitba nás sblížila. Zdálo se nám, že už nejsme odkázáni jen sami na sebe, že se můžeme obrátit na kohosi čtvrtého, kterého jsme začali milovat. Později jsme přišli na to, že známe z bible už velmi málo. Jednou jsem začal vypravovat příběh o nasycení pěti tisíc mužů pěti chleby a dvěma rybičkami. Hodilo se to do naší situace. Hochům se to náramně líbilo. «

Až do konce plavby vypravoval pak Dixon jeden příběh z Písma svatého – na který si právě vzpomenu. Někdy si přál, aby byl s nimi i kněz, nebo někdo, kdo dobře zná Písmo svaté. Chlapce příběhy z Písma velmi zajímaly a pozapomínali trochu na svoji situaci. Snažili se udržet vládu nad vratkým člunem. Udělali si kotvu, z bot si zhotovili pádla. Denně znovu a znovu začínali veslovat, veslovali celé noci, i když jim vítr jejich námahu stále mařil. Trvalo to řadu dní. Nesčetné minuty zápasu a čekání. Osmadvacátého dne našli znovu kokosový ořech. To bylo jejich poslední jídlo.

» Na obzoru se hlásila bouře. Zhroutila se na nás zelená, bíle lemovaná stěna, kterou prosvítalo nebe. Překlopili jsme se a přišli o všechny zbytky šatstva. Ztratili jsme také kotvu. Loďku jsme mohli ovládat jen veslováním, ale to nás tak vysilovalo, že jsme toho museli nechat. Jedenatřicátého dne jsme se překlopili znovu.

Neměli jsme už nic. Neměli jsme se čím přikrýt, čím čerpat vodu, čím si opatřit jídlo. Padla na nás deprese. Tušili jsme, že na nás čeká hrozná smrt hladem a žízni.

A tu Tony Pastula – Bůh žehnej jeho ušlechtilé duši – řekl rozhodující slovo: 'Tak, panstvo, teď se už stalo asi všechno, co se mohlo stát. Co myslíte, kdybychom si podali ruce a pustili se do toho znovu?!'

Gene a já jsme beze slova přikývli. Zatímco nás vítr poléval deštěm jakoby na nás stříkaly hasičské hadice, schouliti jsme se v rozhoupané gumové vaně a podali si prokřehlé ruce. Slíbili jsme si navzájem, že začneme znova. «

Třiatřicátý den překotila bouře člun ještě jednou. Veslovali posledními silami, pádlem z boty a holýma rukama. Podařilo se jim dostat se s příbojem na břeh ostrova. Tam je našli domorodci. Za sedm dní příplula válečná loď a vzala je na palubu.

Kdyby to nebyl pravdivý příběh, museli bychom si jej vymyslet. I z tohoto krátkého vyprávování má člověk pocit: Vztahuje se to na mne. Já sám to prožívám.

Na člunu uprostřed oceánu nekonečna, nad hlubinou a pod nebesy, kolem pustá vodní pláň. Jsme a musíme být přátelé, kteří se spolu dostali na jedno plavidlo – a s nimiž je Bůh.

Podle P. J. K.

Sv. Ignác z Loyoly, zakladatel a první generál jezuitského řádu, odpustil svým kněžím, kteří měli mnoho práce, skoro všechno: modlitbu, mši svatou, rozjímání ... Ale na jedné věci neúprosně trval: na denním zpytování svědomí.

Každý den začínáme znovu ve své loďce života. Den uplynul – chceme vědět, jakou měl cenu pro naši cestu k cíli. Kolik jsme vnesli do světa zla a kolik jsme do něho nevnesli dobra. Bůh to může nahradit – jestliže upřímně litujeme a pustíme se znovu do práce, do »veslování«. Někdy přijde bouře, někdy se převrátí naše lodička těžkým hříchem. Hned ji hlubokou lítostí nad hříchem položíme správně na hladinu života, aby nás zase nesla k onomu OSTROVU, který Kristus slíbil všem, kdo ho budou věrně následovat.

Naši tři hrdinové zachraňovali tělesný život. My – v náručí Boží lásky – zachraňujeme život duše, život bez času, věčný život.

Nejen sobě – ale i přátelům kolem nás. Vytrvejme za každou cenu! Všeho, co existuje kolem nás, co »pluje« kolem nás, využijme k obživě duše, k posílnění.

BŮH JE S NÁMI! ZŮSTAŇME MU VĚRNI!

Své dotazy a připomínky pište na adresu:

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8004 Zürich